

Jozef en zijn broers in Egypte

**HOUVAST
OP SCHOOL**

VERHAAL

Alles gebeurt zoals Jozef heeft gezegd. Na zeven jaren van overvloed wordt het land dor en groeit er niets meer. Gelukkig hebben de mensen in Egypte, onder leiding van Jozef, heel veel voedsel verzameld en heerst er geen hongersnood. Ook in Kanaän, het land waar vader Jakob en de broers van Jozef wonen, is geen voedsel meer. Jakob heeft gehoord dat er in Egypte nog graan te krijgen is. Hij roept z'n zoons bij zich. 'Als we niet willen sterven van de honger, moeten jullie nu naar Egypte gaan om graan te kopen,' zegt hij tegen hen.

De broers doen wat hun vader zegt. Ze gaan op pad, zonder Benjamin. Hij is nu de jongste zoon. Hij is geboren nadat Jozef naar Egypte was meegenomen. Jakob laat hem niet meegaan. Stel je voor dat er iets met hém zou gebeuren.

Jozef is een soort onderkoning geworden in Egypte en hij gaat over het verkopen van het graan. De broers gaan dus naar hem toe en buigen diep voor hem. Jozef herkent zijn broers meteen. De broers herkennen Jozef niet. Jozef doet net alsof hij een tolk nodig heeft. De tolk vertaalt en zegt: 'Wie zijn jullie, en wat komen jullie doen?'

'Wij komen uit Kanaän, heer, en wij willen graag voedsel kopen.' Jozef bedenkt een plan om z'n broers een les te leren. 'Spionnen zijn jullie,' zegt hij, 'Ik zie het zo. Jullie proberen een zwakke plek in dit land te ontdekken.'

'Nee, heer, wij zijn rechtvaardige mannen, zonen van een oude man uit Kanaän en we willen alleen maar graan kopen. We zullen er goed voor betalen,' zegt Juda, de oudste.

Jozef vraagt naar hun vader en ze vertellen over hun leven thuis en over hun jongste broer Benjamin die bij hun vader is gebleven. En dat een broer er niet meer is.

'Ik blijf erbij dat jullie spionnen zijn,' zegt Jozef. 'Er is maar een manier om uit te vinden dat jullie betrouwbaar zijn en dat is dat jullie jullie jongste broer aan mij laten zien. Een van jullie moet hem gaan halen. Dan laat hij alle broers in de gevangenis gooien. Na drie dagen zegt hij: 'Een moet hier achter blijven en de rest kan naar jullie vader om de jongste te halen. Als jullie hem hier brengen, geloof ik jullie maar anders zullen jullie sterven.'

'Wat gebeurt er toch met ons?' zeggen ze angstig tegen elkaar. 'Is dit misschien de straf voor wat we met Jozef hebben gedaan?' Jozef verstaat ieder woord maar laat het niet merken. Hij krijgt tranen in zijn ogen en draait zijn gezicht af. Hij laat Simeon, een van de oudsten, gevangen zetten en de anderen vertrekken en nemen zakken vol met graan mee. Ze weten niet dat Jozef het geld voor het graan weer terug heeft laten stoppen in de zakken.

Als ze 's avonds stoppen om te overnachten maakt één van hen zijn graanzak open en krijgt de schrik van z'n leven. 'Kijk nou toch eens, het geld ligt bovenop het graan. Dat kan toch niet.' Ze kijken elkaar verbijsterd aan. Waarom gebeurt ons dit toch.

Als ze weer thuis zijn vertellen ze het hele avontuur aan Jakob. Oók dat ze weer terug moeten naar Egypte en dat Benjamin dan mee moet. Jakob weigert dat. Hij zegt: Ik ben Simeon al kwijt en ik ben

HOUVAST
OP SCHOOL

de broer van Benjamin al verloren. Dit gebeurt niet. Waarom hebben jullie verteld dat ik nog een zoon had? De broers zeiden: 'Hij bleef maar vragen naar onze familie.'

De hongersnood houdt aan en er komt een tijd dat het graan weer op is. Jakob zegt: 'Jullie moeten weer naar Egypte gaan, anders zullen wij sterven van de honger.' 'Wij gaan alleen als Benjamin mee gaat,' zegt Juda de oudste. 'Anders heeft het geen zin. Ik zal goed voor hem zorgen en hem beschermen met mijn eigen leven.' 'Als het dan niet anders kan, dan moet het maar zo.' Jakob geeft zich gewonnen. Jozef ziet hen al van verre aankomen en nodigt ze uit om bij hem te komen eten. De broers zijn ongerust. Misschien moeten ze wel naar het paleis zodat ze stiekem worden opgepakt en als slaaf verkocht worden. 'Als ze ons maar niet oppakken, omdat we het graan van de vorige keer niet betaald hebben', zeggen ze tegen elkaar. Maar ze durven ook niet te weigeren.

En zo komen ze voor de tweede keer voor Jozef te staan. En weer buigen ze allemaal diep voor hem. Jozef ziet z'n jongste broertje en tranen schieten hem in z'n ogen. Het liefst zou hij hem willen omhelzen, maar hij doet het niet. Simeon wordt opgehaald en hij begroet zijn broers hartelijk.

De volgende morgen worden de zakken weer gevuld en gaan de broers weer op pad. Terug naar Kanaän. Terug naar hun vader. Maar wat zij niet weten is dat Jozef in de graanzak van Benjamin zijn eigen zilveren drinkbeker heeft laten verstoppert. En het duurt dan ook niet lang of de broers horen paarden achter zich aankomen. Het is de hofmeester van de onderkoning. Hij gelast hen te stoppen en zegt: 'Waarom hebben jullie de drinkbeker van mijn meester gestolen?' De broers kijken elkaar aan, wat nu weer! 'We hebben niets gestolen, we zijn onschuldig! Doorzoek gerust onze zakken en als u de drinkbeker vindt, dan zal diegene die hem in zijn graanzak heeft met u mee terug gaan naar Egypte.' De hofmeester zoekt in alle zakken en vindt hem natuurlijk in de zak van Benjamin. 'Meekomen jij!', zegt de hofmeester tegen Benjamin. De broers zijn verbijsterd! Dit kan toch niet? Ze kijken elkaar aan en zonder het uit te spreken gaan ze allemaal terug naar Egypte. Ze laten Benjamin niet in de steek. Natuurlijk niet?!

En zo komen ze voor de derde keer in het paleis van Jozef. Daar staan ze dan, alle elf broers en ze buigen diep. Jozef kijkt hen streng aan en zegt: 'Waarom hebben jullie dit gedaan?' De broers weten niet wat ze moeten zeggen. 'Wij zijn u veel verschuldigd, heer, neem ons maar aan als slaven.' 'Nee, dat wil ik niet,' zegt Jozef. 'Alleen de jongeman die mijn beker in zijn bezit had blijft hier.' Nu komt Juda naar voren en smeekt Jozef om dat niet te doen. 'Wij kunnen niet zonder Benjamin terug naar onze vader. Hij zal sterven van verdriet. Het is namelijk zijn lievelingszoon en hij heeft al een zoon verloren.' Nu vind Jozef het genoeg. Hij heeft z'n broers lang genoeg op de proef gesteld. Hij stuurt alle mensen de zaal uit en blijft alleen achter met hen. Dan kijkt hij ze aan en maakt zich bekend. Hij zegt: 'Ik ben het! Ik ben Jozef, jullie broer! Lang geleden hebben jullie mij verkocht. Maar zie, ik leef nog en heb het goed!' Met open mond kijken de broers naar Jozef. Ze kunnen het niet geloven! 'Voel je maar niet meer schuldig', zegt Jozef ook nog. 'Het heeft misschien allemaal wel zo moet zijn. God heeft goed voor mij gezorgd en dus nu ook voor jullie. Kom hier wonen. Haal vader Jakob en vertel hem dat ik nog leef en dat ik voor jullie zal gaan zorgen.'

Na een tijdje kan Jakob zijn verloren gewaande zoon Jozef weer in zijn armen sluiten. Wat een blijdschap, wat een geluk. Eind goed, al goed.